ČECHOAUSTRALAN

KRAJANSKÝ LIST

ČERVEN 2008

www.cechoaustralan.com

V tomto čísle:

Smutný Významný den - Barbara Semenov	*1*
Mé krédo - David Placzek	*4*
Odtud a Odjinud - IP	*5*
Ze života krajanů	*7*
Cesty snů - Josef Kubík	*9*
Glosa Miloše Ondráška - O hobojistovi par excellence	*10*
O svatbě a slavném spisovateli - Ivan Kolařík	*11*
Setkání - Stanislav Moc	*13*
Křest Čechoaustralana	*16*

SMUTNÝ VÝZNAMNÝ DEN

Malá Anna Milada King sedící v první řadě spolu s ostatními „preppies" – předškoláčky na dětské besídce jedné americké základní školy se uprostřed programu zvedne ze země a kráčí k panu řediteli. Jde mu klidně a prostě oznámit, že ta holčička vedle ní pláče, protože se jí stýská po mamince. Babička s matkou si vymění pohledy, které neříkají to, co by napadlo každého jiného rodiče a prarodiče, - odkud se to v tom dítěti bere...? Praprababička malého děvčátka se shodou okolností jmenovala kdysi dávno také Milada Králová.

Narodila se na Štědrý den 1901 v rodině českého vlastence Čeňka Krále v Praze na Královských Vinohradech. S Prahou bylo spjato její mládí a téměř celý její život. Už jako gymnazistka za první světové války žije Milada Králová ideou svobodného českého státu. V roce 1918 se účastní protirakouské demonstrace, u újezdských kasáren vystoupí z průvodu a hodí vojákům za zdí růži - záhy je zjištěna, a protože studentům je v té době zakázáno účastnit se politického života, je vyloučena z gymnázia. Není však vyloučena ze všech školských ústavů, a tak se jí nakonec podaří odmaturovat - to už ale v době samostatného Československa. Po maturitě se Milada Králová zapisuje na právnickou fakultu Univerzity Karlovy - po jejím absolvování se chce věnovat sociální péči, proto také vstupuje do Československého červeného kříže, kde se seznamuje s jeho předsedkyní, doktorkou Alicí Masarykovou, dcerou prezidenta Masaryka, jehož dílo vzbuzuje v Miladě zájem již od mládí.

V roce 1927 uzavírá mladá, vzdělaná a sympatická Milada Králová sňatek s dr. ing. Bohuslavem Horákem. Po studiích pracuje v Ústředním sociálním úřadu na pražském magistrátu - jejím představeným je zde doktor Petr Zenkl. V úřadě se zabývá sociálním postavením pražských žen a usiluje o jejich faktické zrovnoprávnění s muži v práci i ve veřejném životě.

**Generální konzulát České republiky:
500 Collins Street, Melbourne 3000,
Tel: 03 9629 6196, Fax: 03 9629 1311**

Horáková svoji práci vykonává odpovědně a se znalostí věci - má totiž možnost poznat, jak se sociální otázky řeší ve světě; několikrát navštěvuje Francii, Anglii a další země, zajímá ji i Sovětský svaz, o němž v české společnosti kolují rozporuplné zprávy.

Těžkou ranou se pro Miladu Horákovou stává Mnichov a následná okupace českých zemí. Milada vstupuje spolu se svým mužem do řad domácího odboje. V létě roku 1940 jsou oba zatčeni, následují tvrdé výslechy a mučení v Petschkově paláci, následný soud jí vynesl první rozsudek smrti, který byl posléze změněn na věznění v Terezíně a v dalších věznicích na území třetí říše. Svědectví o jeho hrůzách podala Milada Horáková v procesu s bývalým státním tajemníkem a říšským ministrem pro protektorát Čechy a Morava K. H. Frankem.

Hned po osvobození se dává, byť již s podlomeným zdravím, s neutuchajícím elánem do nové práce. Rozhodne se aktivně vstoupit do politiky, začíná pracovat ve vedení národně socialistické strany a stává se její poslankyní za České Budějovice. Ve své politické koncepci chce "zachovat kontinuitu se základními zásadami naší první ústavy a přitom vyjádřit také všechno, co je výsledkem revoluce a co dobuduje demokracii politickou a založí demokracii hospodářskou..." V tomto svém pojetí se přirozeně rozchází s komunisty, s nimiž se pak stále častěji dostává do konfliktů a nahlas odkrývá jejich pravou tvář a záměry.

V kritickém roce 1948 se však rozhodne, že nebude emigrovat jako mnoho jiných, ale že bude s komunisty bojovat doma, a to tak dlouho, jak jen to bude možné. Jako předsedkyně rady žen ještě zabrání jejímu vstupu do Ústředního akčního výboru - za to je zbavena všech svých funkcí, je jí zabavena korespondence a je sledována.

Její boj přestává být možný v září roku 1949, kdy začínají být zatýkáni lidé z jejího okolí - 27. září je pak zatčena i ona. Nejprve je odpoledne doma zadržen dvěma příslušníky StB Bohuslav Horák, kterému se ale v nestřežený okamžik podaří vyskočit oknem a utéct. Varovat ženu ale již nestačí - ta je zatčena kolem patnácté hodiny ve své kanceláři v Masné ulici. Po svém zatčení je Milada Horáková vyslýchána a mučena v ruzyňské věznici, má se přiznat, že připravovala násilný převrat, že počítala s válkou a že byla ve spojení s americkou rozvědkou.

V následující atmosféře teroru politických procesů je vedeno hrůzné soudní řízení pod názvem "Horáková a spol“. Proces nese všechny znaky komunisty zinscenovaného představení - nechvalně proslulí prokurátoři Urválek a Viest se předhánějí v nenávistných útocích. Z připraveného scénáře procesu, ke kterému byli obžalovaní přinuceni, se přesto podaří některým z nich vybočit - zejména pak Horákové, Františku Přeučilovi, Antonii Kleinerové a Janu Bouchalovi. Závěrečná řeč Milady Horákové představuje raritu v tehdejších procesech - mimo scénář se jí podaří, kromě jiného, říci toto: "... trvám na svém přesvědčení, a to proto, že jsem se opírala o stanovisko a informace osob, které mi byly autoritou, a to v prvé řadě o oba prezidenty ČSR, T.G. Masaryka a doktora Edvarda Beneše, kteří na mě působili během celého mého života..."

Děsivé divadlo procesu dokresluje fakt, že během něj bylo soudu doručeno 6300 rezolucí lidu, žádajících pro obžalované trest smrti. Lid se dočká, 8. června 1950 jsou vyneseny rozsudky znějící - M. Horáková, Z. Kalandra, J. Bouchal, O. Pecl - trest smrti, J. Nestával, J. Hejda, F. Přeučil, A. Kleinerová - doživotí, B. Hostička - 28 let vězení, Z. Peška - 25 let vězení, J. Křížek - 22 let vězení, F. Zemínová - 20 let vězení a V. Dundr - 15 let vězení...

Odsouzení na smrt podávají po rozsudku žádost o milost prezidentu Gottwaldovi. Jen Horáková odmítá, žádost za ni podávají její jedenaosmdesátiletý otec a šestnáctiletá dcera Jana. Gottwald rozsudky - až na Horákovou - potvrdí, zdá se, že se možná trochu bojí protestů světové veřejnosti, - zrušení rozsudku žádají mimo jiné Winston Churchill, Albert Einstein, Eleanor Rooseveltová a Bertrand Russell. 24. června pak Gottwald, neohlížeje se nikterak na protesty světových osobností, rozsudek smrti nad Miladou Horákovou podepisuje.

Poslední tři dny svého života stráví Milada Horáková rozjímáním a psaním dopisů svým nejbližším, na 18ti stranách napíše 11 dopisů, které ale nikdy nebudou doručeny. Večer před popravou se Milada Horáková setkává naposledy se svými blízkými, s dcerou Janou, sestrou Věrou a jejím mužem Josefem Tůmou, ve sklepení pankrácké věznice. Je klidná a důstojná, není jí dovoleno naposledy obejmout svoji dceru.

27. června roku 1950 ráno v pět hodin a třicet minut je Milada Horáková, poté co musí zhlédnout popravy svých třech spoluodsouzených, v popravčí cele pankrácké věznice popravena. Život statečné ženy, neprávem odsouzené zločinným komunistickým zřízením, končí čtvrthodinovým dušením škrtidlem. Bylo jí 48 let.

"Moji milovaní, četla jsem kdesi nedávno, že dopis je jako světlo a paprsek hvězdy. Přichází k lidem a ozařuje je často, když už jeho zdroj dávno vyhasl a neexistuje. A přece je lidem z něho jasno a svítí jim. Tak to bude i s tímto mým listem. Budu Vás hladit a líbat svými slovy i tehdy, když už ruka, která ho píše fyzicky, bude od Vás vzdálená."
Milada Horáková, Praha - Pankrác, věznice
24. června 1950

Minulý rok jsem v červnu vzpomínala jiného nezapomenutelného data, 10. června, kdy jsem si ve *Strašném snu* snažila představit nepředstavitelné - scénu vyhlazení Lidic a následné usmrcení lidických dětí v plynových komorách. Červen uvádí tedy v kalendáři hned dvě nesmírně smutná výročí jako vzpomínkové Významné dny. Oba jsou dnes už tragickou historií českého národa. Přesto se nabízí znepokojující otázka – paralela dvou totalitních stran, které se podepsaly pod zrůdné zločiny minulosti. Jedna zanikla v okamžiku pádu zločinného režimu. A druhá?

27. červen - Den památky obětí komunistického režimu

Bilance obětí komunistického režimu je v porovnání s nacistickým režimem stejně hrozivá. Počet obětí komunistického režimu na celém světě dosahuje 70 miliónů. V Československu bylo za čtyřicet let komunistické diktatury z politických důvodů popraveno 230 mužů a jedna žena. Kromě poprav zemřelo dále ve věznicích a při eskortě 200 lidí, na útěku z koncentračních táborů a věznic dalších 27 lidí. Při pokusu o přechod hranic bylo zabito dosud zjištěných 400 lidí. V letech 1948 - 67 emigrovalo ze země 255 000 lidí. Další vlna emigrací nastala po 21. srpnu 1968, dále pak v normalizačních letech. Pod tlakem ze zahraničí se tehdy totalitní moc odklonila od demonstrativních procesů a uchýlila se k méně nápadným způsobům likvidace domnělého vnitřního nepřítele. Přesto po dobu dvaačtyřicetiletého trvání komunistické zvůle v Československu bylo vězněno dvě stě sedmnáct tisíc osob, které si společně odseděly jeden milion let. Trvalé připomínání si těchto skutečností je velmi důležité. A to nejenom jako projev úcty obětem, ale i jako memento pro současné i budoucí generace.

- Nové generace. Přemýšlím kdo z mladých lidí se dnes vrací k nepochopitelně smutným dějinám. Jak a proč? Mladí lidé mají dnes tolik jiných zájmů. Někdy vyprávím své dceři o minulosti, vyslechne mne poslušně a jde dál. Studentka melbournské univerzity, obor sochařství, jak a proč by ji měla zajímat tragická historie vlasti jejích rodičů. Dvacetiletá tancuje, cestuje, fotí... Fotí sochy, nejraději pražské. Minule mne překvapila fotografiemi sedmi bronzových plastik v mírně nadživotních velikostech na monumentálním schodišti. Prazvláštní smutné postavy, které jakoby ustupují, ubývají, mění se v torza...

„Odkud je to?“ ptám se a dostane se mi přednášky. Jak ráda chodím po Praze tak jsem si sama nevšimla. Už pět let stojí na Újezdě pod Petřínem muklové – muži určení k likvidaci – Pomník obětem komunismu. Ale moje dcera si všimla, - „ty sochy jsou vlastně strašně výmluvné. Stoupáš po schodech, sochy se dívají na tebe, na Prahu směrem k Národnímu divadlu, skrz jejich zjizvená torza se díváš i ty. První postava je celá, další postupně více a více zmrzačené, čiší z nich utrpení, statečnost a nezlomnost. A na bronzovém pásu, který běží shora dolů po celém schodišti jsou vyčísleny oběti komunismu...“

Nezbývá než doufat, že si mladí lidé, podobně jako má dcera, najdou svou vlastní interpretaci a porozumění toho, co by se nemělo v budoucnu již nikdy opakovat.

Barbara Semenov

*O FILMU **MILADA***

Devětadvacetiletý David Mrnka, americký producent, který pochází z Blešna u Hradce Králové a který před svým působením v Los Angeles studoval a pracoval v Sydney, shání finance – celkem dvacet milionů dolarů – na svůj celovečerní americký film „Milada“ o tragickém osudu Milady Horákové. Scénář je hotový a půlka rozpočtu pohromadě; druhou teď Mrnka shání v amerických filmových studiích za předprodej distribučních práv. "Příští rok v květnu ve východních Čechách chceme začít točit," říká. Konečnou, devátou verzi scénáře již schválil investor z Austrálie i klíčová osobnost projektu, dcera Milady Horákové, Jana Kánská, od níž získal mladý producent svolení i podklady. O režii a hercích dál jedná; v hlavní roli si stále představuje Annette Benning, Meryl Streep či Emmu Thompson, australské financování může do hry přivést Cate Blanchett nebo Nicol Kidman. Když australští investoři sháněli reference v Los Angeles, volali prý známému – českému emigrantovi, jestli zná nějakou Miladu Horákovou. Nezklamal, řekl jim: No jasně, jděte do toho, - popisuje Mrnka své snahy o financování tohoto záslužného projektu. (sem)

Advokátní kancelář
M. Kantor solicitors
500 Collins Street, Melbourne 3000
Tel: 03 9629 6196, Fax: 03 9629 1311

MÉ KRÉDO

Bezpochyby se vyskytne dost takových, kteří si budou klást otázku: „Proč o tom ten člověk píše teprve teď, když už je skoro jednou nohou v hrobě, a když vnitřní rozpory, se kterými se od mládí potýkal, dnes vlastně přestaly být aktuální?" Ospravedlnil bych to tím, že už drahnou dobu cítím, že dlužím svému otci a také sobě vysvětlení, proč jsem se tak radikálně odvrátil od ideálů, které se snažil můj otec do mne vštípit.

Ztratil jsem otce, když mi bylo pouhých 14 let. Jeho výchova však na mně zanechala trvalý a hluboký dojem. Dnes vím, že mnohé otcovy ideály byly založeny na pomýlené a naivní ideologii. Nikdy jsem však nepochyboval o tom, že on sám byl pevně přesvědčen, že v této idelogii spočívá záchrana lidstva.

Má indoktrinace začala už od útlého věku. V době, kdy si všichni kluci z naší ulice hráli na kovboje a indiány, kdy každý správný kluk musel mít buď luk a šípy, imitaci revolveru a nebo dřevěnou flintu, byl jsem svým otcem – pacifistou důrazně vychováván, že takové hry napodobují zabíjení člověka člověkem a z toho důvodu je to zavrženíhodná zábava. Když jsem jednou hrdě přinesl domů flintu, kterou jsem si pracně vyřezal z dubového prkna, tak ji otec promptně zlomil přes koleno. V důsledku toho se ze mě sice nestal také pacifista, ale na krutost, krvelačnost a nespravedlivé násilí jsem vždy pohlížel s odporem.

Další stádium otcovské výchovy se zaměřilo na moji politickou orientaci. Těm, kteří by se snad pozastavili nad tím, proč se otec snažil vzbudit ve mně už od mládí zájem o politiku, bych chtěl připomenout, že se psala třicátá léta dvacátého století. Byla to doba hluboké hospodářské krize, doba nastolení Hitlera jako kancléře Německa, italské invaze Habeše a španělské občanské války. Můj otec se domníval, že je to vše důsledek vykořisťovatelského hospodářského systému neboli kapitalismu, a že jediná záchrana lidstva spočívá ve vítězství proletariátu, tak jak to předpovídal Marx a jak už se stalo v Sovětském svazu.

V tomto duchu vedl výchovu svého syna. Místo na frašky s „Pat a Patachonem" nebo Charlie Chaplinem nás otec vodil do malého biografu v Košťanech, kde promítali ruské klasiky jako „My z Kronštatu", „Cirkus", „Na obzoru plachta bílá", „Celý svět se směje", Křižník Potěmkin" a jiné. Místo do Sokola mne otec přihlásil do DTJ (Dělnická tělovýchovná jednota), kde nás mimo cvičení verbovali do prvomájových průvodů a na různé politické demonstrace. Část školních prázdnin v letech 1937 a 1938 jsem trávil v letních táborech pořádaných komunistickým „Svazem pro péči o proletářské děti" – SPPD v Soběšíně. Tam nám vštěpovali základy marxismu a leninismu, pořádali pro nás agitační večírky s přednáškami různých funkcionářů KSČ. Učili nás tam zpívat pionýrskou hymnu „Zaplápolejte v modravé noci, děti dělníků povstaňte všeci" a jiné revoluční písně jako například „Partyzánskou", „Pochody rudých námořníků a rudých letců", „Širou dál od Moskvy k Sachalinu", „Hold padlým revolucionářům" a samozřejmě slavnou „Internacionálu". Stejné písně, které dvacet let později nutil komunistický režim zpívat moje školou povinné syny. Jedna z oblíbených zábav v Soběšínském táboře byla pečlivě inscenovaná bitka hrdinných stávkujících dělníků proti kordonům četníků (obměna klukovských her na kovboje a indiány). Vše co nás tam učili, mám dodnes v živé paměti, včetně těch písní.

V souladu s otcovou ideologií jsem byl také veden k tomu, abych se díval na náboženství jako na nástroj sloužící vládnoucí třídě k porobení pracujících, neboli jako na „opium lidstva". Největší ironií ovšem bylo, že otec byl tajemníkem židovské obce, a aby si udržel zaměstnání, musela se naše rodina pravidelně zúčastňovat bohoslužeb v místní synagoze. Byl jsem vůbec poslední, který tam slavil svoji Bar-Mitzvah v předvečer záboru Sudet v roce 1938.

Na mém vnitřním zmatku měl také nemalý podíl problém národnostní. Československá republika jak známo, dávala svým občanům možnost hlásit se ke kterékoliv z uznávaných národnostních skupin, včetně národnosti židovské. Já jsem se narodil v Palestině a do svých pěti let jsem mluvil výhradně hebrejsky. Pak jsme žili rok v Německu u matčiných rodičů a tam jsem si osvojil svoji „Mutttersprache" němčinu. Po příjezdu do Čech mě otec poslal do malé vesnice Jistebnice na Táborsku, kde jsem žil několik měsíců se sedláckou rodinou, abych se naučil mluvit natolik česky, abych mohl navštěvovat českou školu. Čeština se pak stala naším rodinným dorozumívacím jazykem, s výjimkou konverzace s maminkou, která se česky nikdy pořádně nenaučila. Židovská národnost pro otce neexistovala. Pro něj židovství bylo náboženství a to on neuznával. Proto také ve všech úředních dokladech byla rodina zapsána jako národnosti „České". Otec zastával názor, že jediné rozumné řešení tzv. „Židovské otázky" spočívá ve společenské integraci a asimilaci Židů.

Hitler mezitím provedl „Anschluss" Rakouska a chystal se obsadit Sudety, které byl naším domovem. Pod našimi okny pochodovali Henleinovské bojůvky a skandovali „Wir Wollen Heim in's Reich" a "Lieber Gott mach uns frei von der Tschechoslovakei." Chamberlain se paktoval s Hitlerem v naději, že tím zachrání mír v Evropě a můj otec se stále ještě kochal nadějí, že naši západní spojenci si uvědomí nebezpečí a utvoří se Stalinem sjednocující frontu proti Hitlerovské agresi. Místo toho došlo k Mnichovské dohodě. Náš domov obsadila německá vojska a naší rodině se podařilo uprchnout v posledním okamžiku do Prahy. Druhý den po příjezdu jsem se s otcem zúčastnil spontánní, ale naprosto beznadějné demonstrace tisíce Pražanů a spolu s nimi jsem skandoval před Prašnou branou „Dejte nám zbraně, dali jsme si na ně!" a „Ať žije generál Syrový" (náš nový jednooký ministr národní obrany a bývalý legionářský hrdina). Bylo to donkichotské, patetické gesto.

To bylo naposledy kdy se otec pokusil ovlivnit mou politickou orientaci. Měl teď jiné a naléhavější starosti. Veškeré úsilí našich rodičů se teď soustředilo na to, jak se vymanit ze stále hrozivější situace. Mám ještě v živé paměti diskuze kolem rodinného stolu o různých možných i nemožných útočištích. Probírali jsem životní prostředí v Bolívii, klady a zápory Jižní Afriky, snili o daleké Austrálii a nejvíc jsme doufali, že se nám podaří zakotvit v USA. Otec jako odpůrce Zionismu byl zásadně proti vystěhování do Palestiny i kdyby tato možnost existovala. Mezitím Hitler obsadil zbytek Československa a rodiče stáli před srdcervoucím rozhodnutím – chopit se nabízené příležitosti poslat samotné děti do bezpečí v Anglii anebo čekat, zda se jim podaří vystěhovat se s celou rodinou.

Koncem června 1939 na mé 14té narozeniny a měsíc před vypuknutím 2. světové války posadili rodiče bratra a mne do vlaku s cílem Londýn. Doufali jsme, že se loučíme jen dočasně, avšak to odpoledne na peronu Masarykova nádraží jsem viděl rodiče naposledy.

Moje osudy v Anglii jsou předmětem těchto úvah jen pokud měly vliv na mé politické zaměření. Když Chamberlain pronesl osudná slova, že Velká Británie vyhlásila válku Německé Říši, žil jsem na farmě uprostřed vřesovišť na rozhraní Anglie a Skotska. Farma neměla zavedenou elektřinu a náš jediný zdroj informací bylo malé baterkové rádio. Měl jsem dojem, že starosti místního obyvatelstva byly více zaměřeny na úspěch senoseče než na světové události. S rodiči jsme si sice ještě občas dopisovali, ale korespondence byla cenzurovaná a omezovala se jen na strohé rodinné zprávy.

Ke spoustě cizích dojmů, se kterými jsem se musel vypořádat v mém novém domově, patřilo i setkání s místním šlechticem Sirem Charlesem Trevelyanem, majitelem veškerých pozemků v širokém dalekém okolí, včetně naší farmy a dvou nejbližších vesnic. Žil se svou rodinou ve velkolepém zámku, Wallington Hall, obklopeném pečlivě udržovaným parkem. Jelikož měl zájem, jaký exotický přírustek přibyl k jeho poddanstvu, pozval mě k sobě na čajový dýchánek.

Mluvil dobře německy a chtěl slyšet o mých osobních zkušenostech. Seděli jsme v jeho kuřáckém salónku, kde jsem si všimnul rozložených časopisů o SSSR. Utrousil jsem poznámku o politickém zaměření svého otce, načež mi pan šlechtic oznámil, že on je také velký přítel Sovětského svazu a že tato válka je válkou imperialistickou a světový proletariát by se do toho neměl vměšovat. Postava Sira Charlese se jaksi rozcházela s mými jinošskými představami pupkatého,vykořisťovatelského kapitalisty.

Vůbec jsem měl problém jak se vyrovnat se skutečností, že zářivý příklad dělnického ráje, otcem tolik obdivovaný Sovětský svaz se najednou stal spojencem našeho úhlavního nepřítele, nacistického Německa. Marně jsme hledal jakési ospravedlnění nebo alespoň vysvětlení. Bohužel tu nebyl otec, aby poradil. Vpád německých vojsk do SSSR v červnu 1941 rázem vyřešil duševní rozpolcení, ve kterém jsem se nacházel. Všichni moji přátelé byli zase na mé straně a nepřítel byl jen jeden.

V roce 1942 mi bylo 17 let, dokončil jsem své středoškolské vzdělání a stál před rozhodnutím, co dál. Buď zůstat na farmě a pracovat tam jako zemědělec nebo se pokusit o studium na univerzitě v Newcastle on Tyne a nebo se stát vojákem. Došel jsem k názoru, že za daných okolností je mou povinností přispět v rámci svých schopností k porážce Hitlera. V lednu 1943 jsem narukoval k Československé Brigádě ve Velké Británii a jako člen posádky vyprošťovacího tanku jsem se přes Francii a Dunkirk vrátil v květnu 1945 zpět do „osvobozené" ČSR.

David Placzek

- autor je držitelem medailí „Čestný pamětní odznak bývalým příslušníkům odboje k 60. výročí ukončení 2. světové války", „Pamětní medaile se štítkem VB" , podepsané generálem Ingrem, „Československé medaile za chrabrost", podepsané Janem Masarykem a „Československé medaile za zásluhy", podepsané generálem Svobodou. Jak vyznamenaný sám říká – „V těch podpisech je celá historie Západního Vojska".

*Pokračování - **Jak se z levičáka stal pravičák** v příštím čísle*

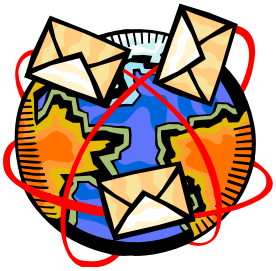

ODTUD A ODJINUD

♠ Výstavba radarového zařízení v České republice jako součást systému protiraketové ochrany má zajisté význam obrany a bezpečnosti. Dostává se ale nyní na pole politiky, samozřejmě Rusové se brání a hnutí zelených protestuje.

♠ Pražské Metro má mít nejlepší protiteroristický systém na světě. Senzory tohoto zařízení by rozpoznaly i nepatrný únik nebezpečných chemických látek v tunelech podzemní dráhy. Pražáci i turisté by také uvítali opatření zabraňující činnost kapsářů a násilníků.

♠ Sudetoněmecké sdružení v Rakousku přijalo na dubnové konferenci manifest s požadavkem na odškodnění za údajná bezpráví spojená s poválečným vyvlastněním a odsunem z bývalé ČSR. Tvrdí, že integrace občanů německé národnosti byla v roce 1918 provedena proti jejich vůli. Důsledkem prý byla genocida v květnu 1945. Ozývají se také čeští občani, kteří byli v roce 1945 vystěhováni z Podkarpatské Rusi a nuceni tam zanechat veškerý majetek, žádají satisfakci.

♠ František Běhounek byl jeden z mála, kteří přežili ztroskotání vzducholodi Italia v roce 1928 při letu na severní pól. Nyní malé dvousedadlové letadlo L-200 Morava doletělo z České republiky na severní pól a v pořádku se také vrátilo. V polovině dubna na pól došla pěšky první Češka – Miluše Netolická v doprovodu D. Kunovského

a L. Franty. Ve stejnou dobu a se stejným cílem vyrazil režisér dokumentárních filmů P. Horký a polárník M. Jakeš.

♠ Nejslavnější rakouská archeologická 25 tisíc let stará památka tzv. Wilendorfská Venuše, byla objevená v obci toho jména při stavbě železnice v roce 1908. Je to 11ti centimetrová figurka z vápence. Pochází ale podle posledních výzkumů z Moravy s odvoláním na materiál, z kterého byla zhotovena. Geologické složení vápence a jeho barva ukazují na moravskou lokalitu.

♠ Ústav pro jazyk český a Fakulta informatiky Masarykovy univerzity zahájily na internetu unikátní jazykovou příručku. Prozatím je k dispozici gramatická a pravopisná část, do konce roku bude doplněna slovníkem s 60ti tisíci hesly. Najdete na email adrese: http://prirucka.ujc.cas.cz/. Rádio Praha se na webové stránce 26. dubna nestydělo za nadpis: "Stále více lidí chce sponzoring zvířat z plzeňské zoo jako dárek". Já bych zase více chtěl češtinu bez zbytečných anglikanizmů.

♠ Představitelé asistenčních programů OSN, Světové banky a Mezinárodního měnového fondu vyzývají všechny vlády na světě, tedy i australskou, aby zakročily proti zvyšování cen potravin. Od roku 2006 stouply o 40%. To může ovlivnit jakýkoliv pokus bojovat proti chudobě a nárustu bezdomovců. V rozvojových zemích utratí lidé tři čtvrtiny svých příjmů na jídlo.

♠ "Užijte si exotické léto už teď" inzeruje česká cestovní kancelář Student Agency letenku a "dovolenou plnou dobrodružství a nových zážitků" za 20 100Kč + 7 900Kč taxy, hádejte kde, v Austrálii. Já se zase obávám starého zážitku, že u našich dveří zazvoní bez ohlášení dobrodružství hledající turisti požadující nocleh, stravu a transport, že mají naši adresu od přítelkyně vnučky sestřenice tety, která byla sousedkou kmotřenky naší dcery. Když pak tito turisté budou v Melbourne přecházet tzv. Queens Bridge, dříve železniční, dnes promenádní, se zklamáním zjistí, že mezi výtvarnou výzdobou upozorňující na jednotlivé přistěhovalecké etnické skupiny, chybí ta, která by napověděla, že mezi imigranty byli i Češi. Koho je to chyba, kdo zanedbal?

♠ Program lidovců v ČR: Kdo pracuje, má se mít dobře. Kdo nepracuje, protože nemůže, tomu pomůžeme. Kdo nepracuje, protože nechce, ať počítá jen s almužnou. Kdo podvádí a krade, ať sedí v kriminále. Lidovcům se v republice říká socialisti, kteří chodí do kostela.

♠ V dubnu unesl Novozélanďan R.W. Cowrie do Austrá lie šestiletou dceru Terezu, která žila s rozvedenou maminkou ve vesnici u Plzně. Ta odletěla ve spolupráci s brněnským úřadem pro mezinárodní ochranu dětí do Sydney, kde Terezu našla. Australský soud nařídil, aby matka s dcerou zůstaly v Austrálii do rozhodnutí tohoto případu. Cowrie je stihán českou policií za poškozování cizích práv s možným dvouletým vězením.

♠ Titul nejlepší série kuchařských příruček za rok 2007 v prestižní světové soutěži Gourmand World Cookbook Awards získala Lenka Pojarová z České republiky. V této souvislosti poznamenávám, že v Melbourne existují restaurace nabízející 47 různých etnických kuchyní, pokud vím ani jedna česká. Když již nemůžete jít do české hospody, jděte na v Melbourne nyní promítaný film "The Counterfeiters". Předlohou byla vzpomínka na život v nacistickém koncentráku, kterou napsal stále v Praze žijící Adolf Berger.

♠ V knihkupecké nabídce jsem se dočetl, že v australském nakladatelství Allen&Unwin vyšla v tomto roce kniha Rachael Weiss: Me, myself and Prague – an unreliable guide to Bohemia (str. 316, $24.95). Bylo uvedeno, že australská spisovatelka líčí svoje zážitky z pracovního pobytu, nikoliv turistického, v Praze. Knížku jsem si koupil a zjistil jsem, že knihkupecká informace neodpovídala tak úplně pravdě. Autorka je dcerou českého otce žijícího v Sydney, kterému knihu připsala, tak jako svým v Čechách žijícím prarodičům. Autorka popisuje zcela seifertovsky krásu Prahy a jiných míst, vůči české společnosti je ale nelítostně upřímná. Češi jsou nejen nejlepší pijáci piva na světě, ale také nejhorší řidiči na světě. Zmínkám o jejích jiných zkušenostech se raději vyhnu. Ti, kteří knížku nebudou číst, o tato zjištění přídou a ti, kteří přečetli nebo budou číst, si budou myslet svoje. Zamýšlel jsem tuto "pragensii" věnovat mé australské snaše, nyní si to rozmýšlím...

♠ ČECHOAUSTRALAN má v záhlaví Hradčany a Operu. Jejího slavnostního otevření v Sydney se v roce 1973 zúčastnila anglická královna Alžběta II a mnoho dalších významných sobností. Kdo ze čtenářů ví, že při této příležitosti vystoupil houslový virtuos exulant Ladislav Jásek, hrál v doprovodu operního orchestru sólovou meditaci z opery Thais J. Masseneta. V zemích Britského společenství a dalších demokratických států tuto událost sledovaly miliony televizních diváků.V ČSSR ani zmínka, i houslisté byli nepřátelé lidu.

IP

Fotbalové EURO 2008 se blíží!
Generální konzulát zve všechny fanoušky na úvodní zápas ČR – Švýcarsko!
KDE: Swissotel Sydney – Crossroads Bar, 68 Market Street
KDY: Neděle, 8. června, v jednu hodinu ranní
CO: Velkoplošná obrazovka, výběr švýcarských sýrů a specialit, pivo, red bull, víno, teplé nápoje a soutěž o zajímavé ceny (poukázky na hotelové ubytování, večeře)
CENA: vše zahrnuto za jednotnou cenu $60
Rezervace NUTNÁ na 9238 8810 nebo ashleigh.kajan@swissotel.com

ZE ŽIVOTA KRAJANŮ

Při oslavě dne matek, kdy byl v Národním domě pro ně uspořádán slavnostní oběd, všimla jsem si tam několika mladých tváří. Byli to bývalí táborníci z let 1996 až 2000. Znala jsem je dobře jako malé chlapce a s jejich rodiči se často vídám u obědů a zábav.

Jedním z nich byl Lukáš Toman. Trochu jsem ho nemohla poznat. Nechal si narůst delší vlasy, ale oči se mu smějí stejně. Když jsem ho poprvé uviděla mezi dětmi jako malého na Šumavě, utkvělo mi, jak ochraňoval svoji mladší sestru Natálku před rošťáky. Při sportu, který miloval, hrál vždycky "fair play". Byl jedním z těch prima kluků, který rád pomohl ve skupině, děti si ho volily do čela party.

Při rozhovoru mně o sobě plynule česky řekl, že se vážně věnuje kopané a proto se dostal do družstva až v Čechách, kde hostoval po dva roky. Bylo to v klubu Mladá Boleslav a jeden rok dokonce ve Spartě Praha. Na závěr dodal,- „Po Čechách se mi dost stýská. Je to krásná země a je škoda, že tam nemůžu zůstat déle. Hlavně v Praze se mi moc líbilo. Je to tam moje druhé doma".

Dnes je Lukášovi 21 let a po návratu zpět do Melbourne se chce věnovat další kariéře. Považuji to za úspěch a proto se o něm zmiňuji jako o jednom z nejmladších dospělých krajanů.

Tím vznikla i myšlenka poohlédnout se do našich řad mladých, středně starých nebo i starších Čechů a Slováků a po dohodě s nimi zveřejnit o některých z nich články o jejich životní dráze a úspěších. Nejen pro obdiv, ale take z praktického důvodu - abyste se na ně mohli obrátit v případě potřeby. Začala jsem sepisovat list. Jsou to lidé profesí - lékaři, právníci, obchodníci, bankovní manažeři, umělci, hudebníci, inženýři, vedoucí škol, společností a projektů, ale take řemeslníci, architekti, zahradníci, návrháři, výzkumníci, kuchaři a tak dál. List je dlouhý.

Proto jsem paní redaktorce navrhla, abychom se o nich v pravidelné rubrice zmiňovali fejetonem nebo rozhovorem ve zdejších novinách. Dozvíme se tak o krajanech žijících v Austrálii, kteří stále pomáhají proslavit česká jména a naši zem.

Vlasta Šustková

Beautiful Baroque

Srdečně Vás zveme na pravidelný
VEČER KOMORNÍ HUDBY v Národním domě pořádány známou českou cellistkou Ivanou Snaidr.

Na programu jsou SKLADBY J. S. BACHA, VIVALDIHO, HANDELA A TELEMANA.

Vedle hobojistky **Rachel Burke**, cellistky **Ivany Snaidr** a cembalistky **Marty Mayka** se posluchačům představí dva umělci mladé generace: cellista **Gideon Bosua** a výjimečně nadaná flétnistka českého původu **Stephanie Andrews**.

Sobota, 26. července 2008 v 19:00
Vstupné $20, rezervace 94328246

GENERÁLNÍ KONZULÁT ČESKÉ REPUBLIKY V SYDNEY
přijme na plný úvazek administrativní sílu pro práci na konzulárním úseku

Požadavky:- ukončené středoškolské vzdělání, znalost práce na PC, vynikající znalost českého a anglického jazyka (slovem i písmem), zkušenost s administrativní agendou, organizační schopnosti, příjemné a korektní vystupování, spolehlivost, diskrétnost a loajalita nezbytná, české státní občanství a trvalý pobyt v Austrálii, případně australské státní občanství, čistý trestní rejstřík, předpokládaná doba výkonu práce - 1 rok s možností dalšího prodloužení, předpokládaná doba nástupu - září/říjen 2008
Písemné přihlášky spolu se stručným životopisem zašlete laskavě do **15. 6. 2008** na adresu:
Consulate General of the Czech republic, 169 Military Rd, Dover Heights, NSW 2030 nebo emailem na sydney@embassy.mzv.cz. Po vyhodnocení předložených životopisů budou vybrané kandidátky pozvány k osobnímu pohovoru, který se uskuteční na přelomu června a července (přesné datum bude stanoveno dodatečně). Případné doplňující dotazy na telefonním čísle 02 9371 0860, linka *11.

Generální konzulát České republiky,
169 Military Road, Dover Heights, NSW 2030
Tel: 02 9371 8877, Fax: 02 9371 9635

NA ŠTRŮDLU U ANTEHO

Ante je hezký muž. Má hluboké oči, bohatou kštici vlasů a plné rty. Štíhlou a vzpřímenou postavu. Je chytrý a zábavný. Říká, že je mým fandou od okamžiku, kdy jsem začala psát pro krajany. Sedíme spolu nad štrůdlem, na který mne zve už od té doby. A teprve po dvou letech dorazím na pozvanou kávu a českou pochoutku, kterou, přiznává, dělá z řeckého těsta.

S Antem řeč nevázne. Oči, které téměř nevidí, viděly mnoho. Mohla bych jeho vyprávění poslouchat donekonečna. Slibuje, že mi je napíše do Čechoaustralana. Slibuje psaní o skutečném životě a skutečných lidech, svůj vlastní příběh, ve kterém nebudou chybět osudové náhody a dramatické situace - a já mu věřím. O čemkoli se zmíní, je zajímavé. Mluvíme spolu o Čechoaustralanech.

Vzpomíná na trojici kolem Hlasu Domova – Františka Váňu, Karla Wendta a Václava Michla. Se všemi třemi byl spojen, nejvíc snad s Michlem – Juniusem, díky kultuře, ke které měli oba stejně blízko. O Váňových nepřestává mluvit s otevřeným obdivem. Vypráví mi mezi jiným o tom, jak skromným příbytkem Váňovy rodiny prošly řady nově příchozích Čechů, o tom, jak jejich domácnost byla zároveň redakcí a tiskárnou, ale také útočištěm nespočetného množství exulantů a emigrantů. Dozvídám se, že František Váňa, vedle veškerého svého zaneprázdnění – pomoci krajanům, vydávání čtrnáctideníku, vlastní práci knihovníka, rodinného života - stihnul odpovědět na každý čtenářský dopis, který kdy dostal!

Bavíme se také o intelektuálovi skupiny, Karlu Wendtovi. Ante vezl manžele Wendtovi do melbournské porodnice, když se jim narodila dcera Jana. Od té doby se stal rodinným strýčkem. A tak se dostáváme k nové generaci krajanů – dětem exulantů a emigrantů. Například Jana. Je takovým společným dítětem velké české exulantské rodiny. Krajané jsou hrdi na její úspěch a slávu a rádi se Janou ostatním Australanům pyšní, - „Didn't you know she is Czech?" zní skoro jako „To je přece naše holka", ačkoli jsme se k ní dostali nejblíž tak na televizní obrazovce.

Jedna krajanka mi nedávno řekla, že jsem *„tall poppy"*, což se ne každému líbí. Vysoké hlavičky máků je třeba skosit. Myslím, že Jana Wendt je (opět v tom kladném slova smyslu) typickým příkladem *„tall poppy".* Tak jako mne učila moje maminka, že je žádoucí vyčnívat, vštěpoval tuto - nevím, zda žádoucí - vlastnost své dceři zřejmě i Karel Wendt. Ante rád dosvědčuje, jak cílevědomě se Karel Wendt soustředil na výchovu své jediné dcery. Dílo se mu bezesporu vydařilo, Jana se stala australským fenoménem. Epitomé ženského intelektu a žurnalistické dovednosti zdejší publicistiky. Také zásadovosti, náročnosti a kvality. Vlastnosti, které nám imponují, ale které také mnoho lidí zneklidňují a provokují.

Doufám, že se mi naskytne příležitost zeptat se jednoho dne Jany Wendt, nakolik se cítí být Češkou. Ante mi prozradil, že malá Jana byla vychovávána do šesti let výlučně v českém jazyce. Dnes, podobně jako ostatní děti krajanů, česky mluví, ale nepíše. Se spisovnou češtinou má ostatně částečně pochopitelné problémy i většina původních českých krajanů. Ante dodává, že jeho dvě též úspěšné dcery jsou na tom s psaním tvrdého a měkkého „i" také na štíru.

Nejinak tomu je v rodinách mých přátel. Čeština je pro novou generaci druhým jazykem, který je více nebo méně živen domácím zázemím stejně tak jako vztahem rodičů k bývalé domovině. A tak se naše čechoaustralské děti staly kosmopolity, jiné tíhnou zpět k evropskému způsobu života a jiné jsou dnes naopak australštější než samotní Australané. Mé zcestovalé dvaadvacetileté neteře narozené v Melbourne mluví lépe francouzsky než česky, synové dalších místních přátel žijí v Evropě, starší, který emigroval s rodiči jako malý chlapec, se oženil zpátky do Prahy. Dcery blízkých známých se naopak „poaustralštily" a dle svých australských manželů dávají nade vše přednost australskému moři. Již delší dobu naléhám na jinou kamarádku - krajanku, aby napsala o životě své dcery, úspěšné mladé gynekologické lékařky, kterou jsem poznala před dvaceti lety, když jí bylo něco kolem šestnácti. Její dobrodružná, pracovitá a obětavá povaha ji zavedla jako mladou schopnou lékařku už do nejrůznějších světových končin...

„Ti krajané, nenapíší a nenapíší", vrtí hlavou Ante, „- ale četli by rádi"... Příběhy, které píše život – jen je dát na papír.

Povídali bychom si s Antem ještě dlouho. Vypráví mi o svém dobrodružství s australským opálem, o setkáních se zajímavými lidmi, s Voskovcem, s Adinou Mandlovou,... „- a víte, že se mě snažila ta krásná herečka svést? Bylo to už samozřejmě v exilu, jí bylo kolem pětapadesáti, ale byla stále stejně výstřední a atraktivní. Mně bylo tenkrát snad o deset let míň, tak mi připadala stará." Ante zní jako lev salónů a já si dovedu živě představit ten scénář, ačkoliv se odehrál už dávno - v předchozí půli jeho dlouhého života.

Mému charismatickému hostiteli Antemu, u kterého jsem dnes na štrůdlu, bylo právě devadesát.

Barbara Semenov

CESTUJTE S BOHEMIA TRAVEL

292 B Huntingdale Road, Huntingdale 3166
Tel: 03 9544 8999, 03 9544 1911
Mobile: 0413 499 321
Email:- eva@bohemiatravel.com

CESTY SNŮ – pokračování knihy Josefa Kubíka

V Kaviengu jsem nezůstal, přeložili mě do Rabaulu na Nové Británii na ministerstvo financí. Byl čas se rozloučit. Mých padesát domorodých zaměstnanců se seřadilo před kanceláří. Vyšel jsem jim potřást rukou, a když jsem viděl, jak tito silní, svalnatí a tvrdě vypadající muži roní slzy, byl jsem dojatý. Utkvělo mi to v paměti na celý život. Staral jem se o ně dobře, nemohu totéž říci o svých předchůdcích. Někteří mě pak přiletěli navštívit až do Rabaulu, přestože cena letenky byla na jejich poměry velký obnos.

Když se se mnou loučili, chybělo šest domorodců z kmene Goilala. Byli z vnitrozemí Papuy a poslali mi je z hlavního stanu v Port Moresby. Tento kmen je známý svým lidožroutstvím. Stále ho praktikovali, když zabili bojovníky z nenáviděného kmene Kuku-kuku. Nikdo se s nimi nemohl domluvit. Dal jsem jim za úkol sekat rávu kolem cest, což oni poctivě dělali asi v noci, protože během dne je nikdo neviděl. Jen jednou za 14 dní se objevili pro peníze a zásoby. V době loučení patrně někde obědvali a doufám, že ne lidské maso.

Rabaul bylo zajímavé město, postavené v obrovském kráteru sopky. Jeho strana se při výbuchu provalila do moře a vytvořila tak hluboký záliv pro přístav. Město bylo obklopené menšími sopkami. Jedna z nich byla ještě činná, a když odtamtud zafoukal vítr, zapáchalo město sirnými výpary. Voda pod ní v moři vřela, a když se tam ocitla ryba, byla ihned uvařena.

Dostal jsem dům na okraji džungle pod nejvyšší sopkou zvanou Mother. Město trpělo častými zemětřeseními. Vzpomínám na jedno nepříjemné probuzení, kdy se na mne málem převalila skříň. Bylo nařízeno, že zaparkovaná auta musí mít zataženou ruční brzdu, aby se při zemětřesení sama nerozjela. Benzínová nádrž musela být plná přes polovinu, aby lidé po výbuchu sopky mohli ujet z města jedinou výpadovou cestou. Žil jsem tam v letech šedesátých. V dalším období byl Rabaul zničený sopečným výbuchem a zasypaný popelem. To už bylo podruhé v jeho historii.

Nová Británie je osídlena domorodým kmenem Tolai. Liší se od jiných domorodců tím, že jsou velmi vysocí a přizpůsobiví. Mnozí pěstují zeleninu a ovoce a vozí je nákladními auty na trh. Australská vláda se v té době snažila promíchat domorodce z různých kmenů, i mezi Papuou a Novou Guineou, aby dohromady mohli dosáhnout nějakého národního smýšlení a tím byli připraveni na samostatnost. O totéž se snažili v Rabaulu, ale někdy to také neklapalo.

Když jeden Papuánec štípl na místním trhu mladou dívku z kmene Tolai do zadničky, byla to záminka pro bitvu. Během pár hodin běhaly po ulicích tisíce ozbrojených domorodců, většinou s luky, šípy a mačetami. Někteří byli pomalováni a řvali válečné pokřiky. Můj sluha zmizel ze svého domečku a s ním moje sekyra na dřevo. Byly v nás malé dušičky, neboť v celém městě byli jen dva ozbrojení policisté a žádný z tisíce bělochů a několika tisíc Číňanů neměl zbraně. Nebylo by to stejně nic platné, ozbrojení domorodci byli v takové převaze, že kdyby se obrátili proti nám, nepřežili bychom. Noci jsme nespali, bylo slyšet válečný řev a neustálé bubnování tamtamů. Pak přiletěly policejní hlídky a do týdne byl klid.

Ještě dnes se ale otřesu, když si na to vzpomenu. Můj sluha to přežil a vrátil se i s mojí sekyrou. Nebyla na ní krev, ale také je možné, že ji umyl.

Oznámení o bohoslužbách 2008 na Šumavě

Mše svaté se konají vždy **první neděli v měsíci**,
tj. **1. června, 6. července — od 11.00 hodin**
Po mši následuje malé občerstvení.
Těšíme se na Vaši návštěvu!
Locks Way, Belgrave South (MEL 84:J)
tel.: 9754 5159

Oznamujeme české a slovenské veřejnosti, že 23. ledna 2008 zemřel po dlouhé nemoci **Jaroslav Křepčík**.

Byl členem výboru Sokola, dlouholetým spolupracovníkem Slávia Soccer Club, pomáhal s expedicí Hlasu Domova, byl činný na Šumavě a vařil na dětských táborech.

Odpočívej v pokoji, Jardo.

Za přátele v Melbourne,
Rodina Váňova

ČESKÝ DIALOG
- v Austrálii k objednání na adrese Jaroslav Zahrádka,
139 Oyster Bay Rd, Oyster Bay, N.S.W. 2225

Glosa Miloše Ondráška

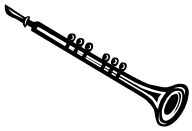

O hobojistovi par excellence

Rozhlasová stanice ABC FM pokrývající svým signálem celou Austrálii, vysílá mnoho české hudby. Nedávno jsem slyšel Erbenovu Kytici ve zpracování pro soprán a orchestr, Smetanovu Mou vlast a Prodanou nevěstu. Tato nahrávka byla realizována ve Velké Britanii a nazpívaná anglicky, mně to šlo trochu proti srsti, uznávám, že ději posluchači lépe rozuměli, i když zápletka, na které je libreto postaveno, nedává české povaze nejlepší vizitku.
To již nikdo nezmění, překlad sborového zpěvu i sólových arií se pokoušel vyhnout záludnostem r a ř, Kecal je docela zvládl, ale běda, Jeník zpívaje "Mařenko" prožíval muka a já s ním. Vyznávat lásku "Mary" by se v Prodané nevěstě nehodilo.

Dnes ráno, přiznám se, ještě v posteli, jsem poslouchal hudbu, která pak zůstala se mnou celý den. Na programu byl koncert pro hoboj a orchestr Bohuslava Martinů, hrál Adelaide symfonický orchestr se sólistou Jiřím Tancibudkem. V Americe tehdy žijící Martinů napsal pro v Austrálii působícího Tancibudka koncert pro hoboj, ten jej nahrál na gramofonovou desku a ta byla pak převedena na disk, skladba se stala číslem světového hudebního repertoáru. Uvědomil jsem si, že Jiří Tancibudek zemřel právě před čtyřmi roky a zařazení této skladby do programu jsem viděl jako oslavu dvou českých exulantů, skladatele i hobojisty.

Tancibudek dokončil po roce 1945 s vynikajícím prospěchem pražskou konzervatoř, z které se dostal přímo do České filharmonie, to se podaří málokomu. Začátkem padesátých let se vydal "přes kopečky", neměl sebou nic než v náprsní kapse svrchníku rozložený hoboj. Tento nástroj musel dát v západním Německu do zastavárny, aby měl s manželkou co jíst. Na přímluvu anglického dirigenta Barbirolliho se dostal do Sydney, později do melbournského symfonického orchestru a nakonec byl povolán na hudební fakultu v Adelaidě. S Čechy žijícími v Melbourne poutala Tancibudka řada přátelství, která trvala až do jeho posledních dnů. To také doložil koncert, který byl v Melbourne (Camberwell Civic Centre) uspořádán dne 26. října 1975 k příležitosti oslav 28. října pod záštitou československých demokratických organizací a Hlasu Domova. Za zmínku stojí uvést program tohoto slavnostního večera, na kterém se podílel Melbournský komorní orchestr, jehož koncertním mistrem byl Karel Sovíček, český exulant. Po Symfonii F dur Jiřího Antonína Bendy hrál Ladislav Jásek, český exulant, houslový koncert G dur Antonína Stamice, následovala suita pro dechový sextet Leoše Janáčka Mládí, členové souboru byli exulanti hobojista Jiří Tancibudek a flétnista Jiří Bruderhans. Koncert uzavřela Serenáda pro smyčcový orchestr Antonína Dvořáka.

Redaktoři rozhlasové stanice ABC FM stále vděčně vzpomínají na ojedinělé umění Jiřího Tancibudka, tak jako jeho žáci z univerzity v Adelaide. Při prvním výročí Tancibudkova úmrtí australský rozhlas vysílal nejen koncert, ale i pořad mluveného slova na jeho památku. Ani Česká filharmonie v Praze nezapomněla na svého bývalého člena, to mne velmi a mile překvapilo, exulanti nejsou vždy v republice v lásce. Samozřejmě, ke vzpomínce mohlo dojít až po roce 1989. Na tomto koncertě hrála na hoboj sólistka Jana Brožová. Její otec, ředitel Hudební školy v Havlíčkově Brodě, přivezl před lety do Austrálie dechové trio složené z desetiletých dětí, dvě hrály na hoboj a jedno na fagot skladby Jana Dismase Zelenky a udivily vysokou úrovní zejména zdejší konferenci o hudební výchově. Ale abych se vrátil k Tancibudkovi, do přenosu vzpomínkového koncertu australského rozhlasu byl zahrnut rozhovor několik let před tím natočený s manžely Tancibudkovými, kteří líčili Australanům dobrodružný dva dny trvající útěk z poúnorové bolševické svěrací kazajky do svobodného světa a pak, jak dlouho jim trvalo, než se v Austrálii cítili doma...

"TROCHA COUNTRY ANDĚLŮM"

Krajané v Austrálii si možná vzpomínají na turné přední české country zpěvačky Hany Horecké před čtyřmi lety. Této šarmantní zpěvačce, textařce, skladatelce a kytaristce vyšla minulý měsíc jedenáctá řadová deska, která obsahuje jak původní písničky (Pivní Song, Dlouhá pouť a Trocha country Andělům), tak převzaté americké, všechny české texty dělala Horecká. Na desce jsou dva duety (Až budem down a Please, Don't Stop Loving Me). Kromě toho zde naleznou posluchači také zajímavý spirituál (Down in the River to Pray) a lidovku Sluníčko už zašlo, ukrajinskou lidovou Skripki a chorvatskou písničku Andělé, kterou si Hana přivezla v létě 2007 z dovolené na Hvaru (složil ji Hari Roncevic). Album by se dalo označit za „ezoterické country". Zájemci o koupi CD ($30), pište na adresu redakce.

Po 58 letech šťastného manželství s ženou Olgou opustil navždy rodinu šesti svých dětí a devíti vnoučat pan **Břetislav ‚Brian' Jilich**.
Na pohřbu, který byl veden v duchu oslavy jeho života, se s ním rozloučilo dvě stě přítomných.

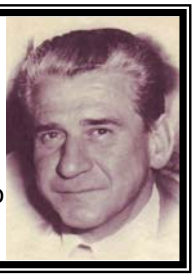

O svatbě a slavném spisovateli

Minulý měsíc se mně po delší době naskytla příležitost jít na svatbu. Co navíc, tuto radostnou událost jsem absolvoval ve formální roli otce vdávajícího svou dceru. Ano, neuvěřitelné se stalo skutkem, stali jsme se svědky zázraku! Naše dcerka, matka od dvou dětí, se konečně rozhodla skončit neřestný život na hromádce a vdát se. Spadl nám kámen ze srdce, že se nakonec odhodlala vydat slušnou, spořádanou cestou životem a co navíc, společně s otcem našich vnoučat, protože v nynější době člověk opravdu nikdy neví…

Na svatby chodím velice rád. Na nich i vetchý a roztřesený důchodce jako jsem já omládne v kruhu šťastně vypadajících mladých lidi, kteří se radují ze života. Při pohledu na rozradostnělé hosty, hlavně však na neuvěřitelně vyvinuté krasavice, kterým se zdravě opálená ňadra derou z nízkých dekoltů šatiček, přijde penzista na příjemnější myšlenky než na ty spojené se stárnutím.

Svatby jsou většinou radostnou, šťastnou událostí. Zakaboněně, či přímo tragicky se tváří pouze rodiče, kteří díky životním zkušenostem vědí příliš dobře, že se dcerka pomátla na rozumu, protože si bere ňoumu, který to v životě nikam nedotáhne a rodina bude žít v bídě a utrpení nebo že dokonce uzavírá sňatek s mizerou, tedy člověkem veskrz špatným, se kterým bude mít strastiplný život. Někdy však i samotná nevěsta vypadá nešťastně a černé slzy jí po našminkované tváři tečou nikoliv štěstím, ale protože je v tom a vdávat se musí, ať chce či nechce… Ale vesměs se jedná o svatby povedené, jako byla ta naše.

Zatímco jsem vedl s mládeží moudré, byť plytké řečičky o aférách slavných hvězd a o jiných, jim blízkých tématech jako o příznivých následcích požívání omamných drog, všiml jsem si opodál postávající figurky, která se mezi nastrojené hosty jaksi nehodila.

Člověk to byl tak zvláštní, že jsem celkem dobrovolně odvrátil zraky od poloodhalených hrudí svých společnic a pořádně jsem si ho změřil. Byl to starší chlápek, tak něco přes šedesát. Mohutný pupek se mu pasíroval z příliš krátkého pomalovaného trička, na hubených nohou měl vietnamky a na sobě pestré kraťasy bermudy. Dlouhé šedivé vlasy na krku zakončené copánkem mu pokrývaly jinak plešatou hlavu. Stařík se očividně dobře bavil v hloučku kluků zatímco z půllitru mohutnými doušky upíjel pivo. Předmětem diskuze muselo být zřejmě něco zábavného, protože každou chvíli propukli všichni v náramný smích, při čemž host, kterého jsem si nedůvěřivě měřil od hlavy k patě, nepozorně rozléval pivo a prohýbal se v pase.

Hlavou mně probleskla myšlenka, že je to určitě nezvaný host, který se na svatbu nenápadně přifařil, aby se zdarma najedl a napil. Tady to není nic neobvyklého. Horší je, že se může nakrásně stát, že jednoho příživníka následuje celá řada dalších, kteří si chtějí užít. Už jsem si představoval, jak situaci bude muset řešit narychlo zavolaná zásahová policejní jednotka a jak se krásná svatba zvrhne v jednu velkou nechutnou rvačku, při které budou padat jak facky tak sprostá slova.

Nenápadně jsem přistoupil k novopečenému zeti a jen tak ledabyle jsem utrousil: ”Hele, nevíš náhodou kdo je tamhle to podezřelý individuum?”

Zeť se zasmál, do pusy si narval upečenou chobotničku a odpověděl: “Jo, kamaráde, tak to je Les Norton. Slavnej australskej spisovatel.”

Hernajs, zase mi ten kluk říká “kamaráde“. Copak jsem stokrát neprosil dcerku, aby mu řekla, že jsem starej člověk, takže by měl mít patřičnou úctu k mým šedinám a neříkat mi furt “kamaráde“, pomyslel jsem si v duchu a řekl jsem: “Jo a copak tady dělá? Já si myslel, že je to nějakej hukilán, kterej se sem přišel zdarma najíst a napít.”

Zeť vysvětlil, že spisovatele zná už pěkně dlouho a pobídnul mě, abych se šel představit. Já se s úsměvem od ucha k uchu přihrnul k postavičce, která se na hony vymykala představě svatebního hosta a pevným hlasem jsem zašveholil: “Hello Les, how nice to meet you, old chap!”

Spisovatel mně srdečně potřásl ruku pravicí posetou slunečními skvrnami a s úsměvem řekl: “Než tě kamaráde vyvedu z omylu, dovol, abych ti přinesl pivo“ a přes svůj věk hbitě odklusal k baru, od kterého se vrátil s čerstvě naplněným půllitříkem. Pivo mi obratně předal, odfouknul pěnu ze svého, šibalsky se na mě podíval a řekl: “Musím tě kamaráde trpce zklamat, ale já nejsem žádnej Les. Já jsem pouze nějakej Robert Barrett a Les, za kterýho mě máš, je hrdina mejch románů!”

Black Rose
Bridal & Formal Couture

- specializing in **Bridal Party Gowns**

Dámský módní krejčovský salon pro nevěsty, družičky, matky novomanželů, sestry, tety...

Společenské róby nejen svatební, ale také večerní toalety pro různé slavnostní události, plesy, narozeniny, večírky....

816 Tooronga Road Glen Iris 3146
tel: 03 98246655 mobil: 0421 493 051
www.blackrose.com.au
judith@blackrose.com.au

Polknul jsem naprázdno, obličej mi polilo horko, protože jsem si uvědomil, jaký jsem to hovado a jak jsem do toho zase jednou šlápnul. Takový trapas a ještě k tomu s takovým slavným spisovatelem! Situaci jsem se snažil zahrát do autu, když jsem s nuceným úsměvem a v duchu proklínaje zetě, jak na mne vyzrál, řekl: ”Samozřejmě, že vím kdo jsi, to já jen tak ze srandy, Bobe. Já jsem totiž něco jakoby kolega, protože já taky píšu. Tedy jen tak v češtině, blbě a oproti tobě jsem naprostej břídil, jelikož jsem do dneška houby vydal."

Moje prohlášení, že se pokouším psát, v Bobovi vzbudilo zájem, vřele se zasmál a vysvětlil mně, ať si z toho nic nedělám, že jemu trvalo hodnou řádku let, než vydal první knížku.

“Jo, já jsem sice psal jako pominutej, ale nikdo o to moje psaní neměl moc zájem. A tak jsem žil ze dne na den, jak se dalo, až do tý doby, kdy se konečně na mě usmálo štěstí a vydali můj první románek. Od té doby se tím celkem dobře živím, řekl s úsměvem a dodal, že na svatby, pohřby a podobné věci chodí schválně, aby mohl pít pivo a přitom pozorovat lidičky kolem, které třeba použije v některé ze svých příštích novel. Neušlo mi, že se tak skutečně choval. Pohyboval se mezi lidmi, s nakloněnou hlavou pozorně naslouchal a občas si něco zaznamenal na kousek papírku.

Během večera jsme dlouho klábosili o tom, která piva jsou lepší, zdali australská nebo česká, přitom jsme pili jedno za druhým, řeč samozřejmě přešla na to, jak jsou kolem nás nádherný ženský a jak v našem věku máme bohužel odzvoníno a potom jsme probrali literaturu a psaní vůbec. Bob mně skromně vysvětlil, že píše novely o sexu, drogách, zločinu, politické korupci a vlastně o všem možném ze života. Pak prohlásil, že do knihy, na které právě pracuje, dá zápletku z dceřiny svatby, která vyvrcholí šarvátkou mezi opilými východoevropskými emigranty a australskou mafií. Po rozmluvě s tímto svérázným spisovatelem nejsem na pochybách, že se tak skutečně stane. V tom mě později utvrdil i můj prohnaný zeť, kterému Bob svatosvatě slíbil, že nás všechny proslaví. Jen se trošku obávám, jakým způsobem toto téma zpracuje.

Po vyslechnutí různých zajímavých historek z jeho života a po vypití několika žejdlíků piva jsme se rozloučili. Bob se začlenil do hloučku dobře se bavících mladých lidí a náhle se vypařil jako pára nad hrncem. Žádné okázalé tisknutí rukou, afektované polibky, kynutí na pozdrav, nic. Spisovatel prostě zmizel.

Při nejbližší příležitosti po svatbě jsem si na Internetu o tomto nevšedním člověku něco přečetl. Bob Barrett je skutečně jedním z nejslavnějších žijících australských spisovatelů, který napsal bezmála třicet knih. Je zvláště oblíben mezi mladými čtenáři, v jejichž očích je přímo legendou. Populární je natolik, že se prodalo přes millión jeho knížek! A to se jen tak někomu nepodaří. To, co mně Bob o svých začátcích říkal u piva, bylo potvrzeno na stránkách Internetu. Jeho cesta ke slávě nebyla lehká. Dlouhá léta se živil jako řezník a také podřadnými pracemi v místních lokálech až do té doby, kdy mu vyšla první knížka.

Robert Barrett je nejen úspěšný spisovatel, ale také velice dobře situovaný člověk, přinejmenším milionář. Kdo by to však do něho řekl. Oproti tolika jiným nabubřelým umělcům a rádobyumělcům, snobům, kteří se s nabytými penězi a pomyslnou slávou nedovedou vyrovnat, vedou pochybné životy plné nesmyslných afér a osobních tragédií, Bobovi hřebínek nenarostl. Je to sice svým způsobem výstředník, ale jinak sympaťák do morku kosti a skrz naskrz typicky bodrý Australák, kterému sláva nevlezla do hlavy. Kromě psaní si také zahrál v několika filmech, i když jeho láskou zůstává literatura. To, jak záhadně zmizel ze svatby je prý jeden z jeho nevšedních rysů - prostě se někde objeví, pobaví okolí a tiše odejde. Moc lidí si však zřejmě neuvědomuje, že pod rouškou zábavného člověka se skrývá znalec lidí, který vše bedlivě studuje. Proto jsou jeho knihy tak úspěšné. Lidem, hlavně mladým, nejenže rozumí, ale mluví jejich řečí a přes svůj věk se dovede stát jedním z nich.

A tak jsem moc rád, že jsem se díky rozhodnutí své dcerky skončit s prostopášným životem měl možnost seznámit s člověkem tak neobvyklým, jako je Robert Barrett. Lidí, kteří něco v životě dokázali a dovedou se chovat zcela normálně, bohužel dnes již mnoho neexistuje. Peníze a sláva, zrovna jako moc, lidi kazí a mravně korumpuje. A proto fandím neafektovaným, príma lidem typu Roberta Barretta, kteří v nás udržují naději, že všechno není ještě zcela ztraceno.

Nemohu se dočkat jeho nové knihy. Jen doufám, že si nás, slušné Čechy, nepoplete s krvežíznivými příslušníky jiných národů. Ale ne, to by přece nebyl Robert Barrett. Avšak, zrovna jako se svatbou mé dcerky, člověk dneska nikdy neví…

Ivan Kolařík, OAM

MUDr Alžběta Gazdíková
a MUDr Přemysl Kunz

si dovolují oznámit, že ordinují v novém
Medical and Dental Centre
490-524 Springvale Rd. Forest Hill 3131
Ph. 88041900

No appointments necessary,
Medicare bulk billing

Ordinace je otevřena 7 dnů v týdnu
Po-Pá 7.00-22.00 So-Ne 8.00-22.00

ODEŠLA HEDY PROCHÁZKOVÁ

Ve věku 90 let odešla spolu s koncem roku 2007 na věčnost v australském Melbourne úžasná a krásná žena, matka pěti dětí a v neposlední řadě vynikající zpěvačka.

Po studiu zpěvu ve Vídni zpívala klasické písně, což bylo dle jejího mínění těžší než zpívat operu, neboť chyběly kostýmy, scéna navozující atmosféru apod. Všechno záleželo na pěvkyni samotné, jak dokáže vyjádřit obsah písně. A Hedy byla velmi úspěšná. Nicméně operní reprotár také milovala. Nejvíce snad Mařenku z Prodané nevěsty Bedřicha Smetany.

Po sňatku s lékařem Holtem žila v Československu, přerušila svou uměleckou kariéru a porodila čtyři dcery. Když po komunistickém puči utíkali s manželem do Austrálie, byla na cestě další dcera. Manželovi byla nabídnuta možnost věnovat se lékařské praxi pod podmínkou, že bude po cestě lodí vykonávat službu jako lodní lékař. (Tehdy všichni přivandrovalci do Austrálie museli po dva roky pracovat jako nádeníci, kvalifikace jim nebyla uznávána.) Ano, po přistání dostali manželé umístěnku – do Antarktidy. Je pochopitelné, že ji nepřijali...

Když Hedy ovdověla, potkala se s Vratislavem (Rodgerem) Procházkou. Kromě toho, že se stali manželé, ji přivedl zpátky k hudbě. Doprovázel ji na piáno a organizoval spoustu krásných koncertů v Melbourne i jinde v Austrálii. Ona zpívala skutečně až do konce svého života.

Měla jsem možnost strávit asi před deseti lety s těmito dvěma úžasnými lidmi týden na jejich chatě ve Viktorii. Nejen že mne vzali na různá krásná přírodní místa, ale mohla jsem poznat i jejich svébytný humor a jak jinak - týden patřil muzice. Hedy mne dokonce učila zpívat a kdybych nemusela brzy odejet, jistě by to na mně byle dnes vidět, tedy slyšet.

Takže sbohem milá, nezapomenutelná Hedy...

Eva Střížovská, šéfredaktorka Českého Dialogu

SETKÁNÍ

Člověk se v životě setká s mnoha slavnými osobnostmi. Některé ho ovlivní a některé nikoli, ale i ty, které nás jen minou, mohou v nás zanechat dojem na celý život...

Když Karel IV vybudoval Karlštejn, byl tento hrad a úschovna českých klenotů korunovačních přesně dva dny jízdy (koňmo) od Pražské ho hradu. Karel tu cestu měl rád, protože se vinula podél řeky Vltavy až do Chuchle a odtud zabočovala do kopců a dále přes Třebotov až na Karlštejn. Dnes se můžeme jen dohadovat, zda stezka vedla přímo vedle řeky nebo se vinula po hřebenech kopců a přes Barrandov, odkud odevšad byl nádherný výhled na vltavské údolí. Že ale tu cestu měl Karel rád je velice pravděpodobné, protože kdyby chtěl, tak sebou hodil a určitě by ji zvládl za jeden den. Možná, že tak mnohokrát učinil, když pospíchal a použil stezky lesní, která vedla ke Karlštejnu zkratkou, tak říkajíc zadem, ale skrz lesy a bez výhledu na Vltavu. Jinak ovšem náš panovník jezdil dny dva a my to víme, protože za tím účelem nechal zřídit v Třebotově zájezdní hostinec, kde přespával. Nebyla to žádná přepychová budova spíše knajpa, která měla v přízemí dvě místnosti, z nichž jedna byla kuchyně a druhá lokál. Nad nimi byly dva pokoje pro hosty a místní legenda tvrdí, že Karel IV přespával v pokoji nad kuchyní. Z kuchyně vedly dveře do ručně vytesané jeskyně, která byla 13 metrů dlouhá a já bych hádal, že sloužila jako sklep pro královská vína. Výběr byl určitě v Čechách a na svou dobu zcela unikátní. Karel byl vychován ve Francii, odkud si přivezl vytříbený chuťový vkus, po našem šmak, pro dobrá vína a jistě své zásoby z Francie (určitě i z Němec a možná i z Itálie) pravidelně doplňoval. Přešla však staletí, králové se odstěhovali do Vídně a ač české korunovační klenoty, namnoze díky Karlštejnu a tedy i Karlově prozíravosti, všechny bouře a dějinná strádání přežily (jako jedny ze tří v celé Evropě), zájezdní hostinec v Třebotově ztratil své opodstatnění. Už nikdy potom se v Třebotově neobjeví zaprášený a ošuntělý jezdec s dvěma kumpány, ve skutečnosti zvěd na rychlém koni, který vždy jezdil několik hodin před králem a jehož úkolem bylo zjistit, zda někdo na krále nepřipravuje léčku. Za ním a po dobré zprávě od zvěda, přijela vždy družina vojáků, která obsadila nejen hospodu, ale především přilehlá stavení a výhodné posty kolem Třebotova včetně židovských chalup.

V tu chvíli už obyvatelé vytušili, co se děje a začali se stahovat z polí k cestě, aby pokleknutím a skloněnou hlavou pozdravili svého krále. Českého krále, říšského císaře a rytíře, jenž si doma, v Čechách, získal přezdívku Otec Vlasti...

Dovedu si živě představit, jak po příjezdu hlavní družiny se král ubytuje ve „svém“ pokoji nad kuchyní, možná si na chvíli lehne, možná chodí sem a tam po komnatě a snaží se ujasnit si některé vladařské starosti. Pak určitě zajde do lokálu a poručí si své oblíbené víno, poklábosí, vydá rozkazy, vyslechne pár místních a když se vínem k večeru rozjaří, inu Čech a vychován ve Francii, však děveček po Třebotově dost ba i pár tmavých Židovek, kdo by mu, kromě královny, mohl zazlívat…

Leč zanechme dohadů a věnujme se reálné skutečnosti. V roce 67, tedy 1967, jsem byl členem trampské osady Tampico (doposud jsem) a jezdil s trampama po zemích českých, kterých v té době podstatně méně než za Karla IV. Jednou jsme zajeli i do Třebotova, protože se tam konala trampská slezina při kytarách. Hrálo se, zpívalo a protože už docházelo k jakémusi uvolnění ani policajti se nedostavili, aby nás rozprášili po okolních lesích, jak ještě nedávno zvykem a pravidlem. Děveček plno, no skoro jak za Karla, jen ty tmavé židovky chyběly, ale po židovské komunitě tu zbyl starý, rozbořený a zpřelámanými náhrobními kameny posetý, tesanou hebrejštinou popsaný, hřbitov. Druhý den, když nás přestaly bolet hlavy a jakž takž jsme se z toho zpívání vzpamatovali, jsme si ten hřbitov prohlédli. Pak jsme ještě zašli do hospody na ranního tátu, což byl půllitr piva. Kdo udělal ranního tátu aniž by se poblil, tomu se hned udělalo lépe a zbytek dne byla procházka růžovým sadem. Jelikož růžový sad v Třebotově chyběl, tak nějaký místní jézéďák, kterému se zřejmě líbilo naše včerejší zpívání, nám poradil, že je v Třebotově na prodej usedlost i šli jsme se podívat na ni. Usedlostí byl zájezdní hostinec Karla IV, ale to jsme v té chvíli nevěděli. Co nás ovšem nadchlo, byla ručně tesaná jeskyně za kuchyní. Tušili jsme, že jsme objevili něco unikátního i když tomu chyběla půlka střechy a zbylá půlka byla ze slaměných došků. Stěny byly solidní i když z nich místy opadala omítka a v jedné stěně (ne hned, ale později, už při opravách) jsme objevili vyschlou kočku. Byla, chudinka, zaživa zazděna, jak bývávalo zvykem ve středověku. Takových koček se do staveb zazdívalo sedm… pro štěstí...

Usedlost vlastnila stará paní, která za ni chtěla směšnou sumu, ale problém byl, že na dům dal glejt památkový úřad. Tím to památkáři zazdili pro všechny vesničany, kteří, jako praktičtí lidé, si dokázali spočítat, kolik námahy dá udělat došková střecha a vůbec všechny opravy s tím spojené. Ne tak romantičtí trampové. Nadšení z nás nevyprchalo ani když už jsme dům měli v pronájmu a dohadovali opravy. Mezitím jsme střechu prozatímně vyspravili dřevem a potáhli dehtovým papírem. Do bývalého lokálu jsme přitáhli ze Střeleckého ostrova starý hospodský pult, který tam po modernizaci vyhodili a šerif Pepa zařídil „štěně“ s pípou, takže se v lokálu opět po staletích čepovalo i když do kvality francouzských vín to mělo asi daleko. Jezdili jsme do naší usedlosti pravidelně a pomalu se seznamovali s historií místa i usedlosti.

Od lokálních lidí a místního faráře, který v Třebotově měl faru, jsme se dozvěděli nejvíce. Pokoj Karla IV, který měl mříže v okně, jsme od té doby pietně nepoužívali. Prostě to byl pokoj královský a nikdo z nás v něm nikdy nespal. Pomalu jsme budovu vylepšovali i když nijak zvlášť nebo důkladně, protože prodej ještě nebyl uskutečněn. Stará paní byla zlatá a asi ráda, že se o budovu někdo stará, ale památkáři byli neústupní. Došková střecha a basta! Nijak je nezajímalo, že slaměné došky se dělají z dlouhé slámy, což znamenalo obilí pokosit ručně, vymlátit ručně a ze zachovalé slámy nadělat došky… jenže obilí se už i tenkrát odzrňovalo v kombajnech a z těch padaly balíky rozřezané slámy… a z těch došky nešly udělat. Byly to starosti, ale také radosti, protože jsme v kuchyni instalovali kamínka na dřevo a dalo se tam spát i v zimě i když jen na zemi. Jenže na to jsme byli všichni zvyklí a nijak nám to nevadilo. Většinou jsme přijížděli v sobotu a byly to krásné chvíle při praskajícím dřevu v kamnech a šálku horkého grogu. Jednou jsme se domluvili, že přijedeme už v pátek a já bych rád napsal, že to byl Velký Pátek na Velikonoce, ale tím si opravdu nejsem jist (asi ne), protože jsme přijeli jen tři. Já, Yohák a jeho přítelkyně. Ostatní přijeli až druhý den. Veliký pátek to ovšem byl. Noc předtím začalo sněžit a když jsme se hrabali do třebotovského kopce, byly okolní lesy i pole pokryty sněhovou peřinou. V lese nám přes cestu přeběhla srnka a když byla uprostřed stezky, náhle se zastavila, sotva deset metrů před námi a tázavě si nás několik vteřin prohlížela. My jsme ztuhli, ani se nehli a užasle na tu krásu hleděli. Celí ztuhlí, ale nikoli zimou, jsme pak pokračovali na cestě a z toho ztuhnutí jsme se už ten den ani noc nevzpamatovali. Dneska, kdy umím anglicky, bych celou naši rozpoloženost i atmosféru nazval *„spooky“,* což se do češtiny překládá jako strašidelný, ale není to přesné, protože strašidelný předpokládá přítomnost strašidla. Nás nikdo nestrašil, ale něco jsme cítili ve vzduchu i když jsme se ještě nebáli. Náš dům měl kolem dokola dvoumetrovou solidní zeď, která měla vepředu zabudovanou branku s klenbou, takže to vypadalo jako miniaturní boží muka. Odemkli jsme a vstoupili na dvůr, který byl poměrně široký a nyní přikrytý sněhem jak padlou duchnou. Jen uprostřed, daleko mezi domem a dvoumetrovou zdí, někdo vyšlapal kruh. Někdo, kdo tam chodil dokolečka dokola, ale ke kruhu nevedly žádné stopy a z kruhu také ne. Daleko odevšad, bylo záhadou, jak se neznámý do kruhu dostal a jak z něj zase vyšel. A v ten moment na nás padla ta *spooky* nálada…

Zabydleli jsme se v kuchyni jako vždy, zatopili v kamnech a uvařili si grog. Yohák měl perfektní sluch, prostě muzikantské ucho, ale ten večer jsme nezpívali ani nehráli, jen seděli ve spacákách, srkali grog a povídali si. A pak na nás přišla taková divná tíseň a nad námi, v pokoji Karla IV se ozvaly kroky. Strop nebyl nijak solidní a my jsme kroky nejen slyšeli, ale přímo viděli. Strop se prohýbal pod někým, kdo chodil sem a tam. Nejprve jsme na sebe zamrkali, povzbudivě zamrkali, jako že jo, že si z nás někdo dělá legraci, prostě někdo přijel a místo předem, vlezl do domu ze zadu, kde zem dosahovala až k půdě a teď se nás snaží vylekat. I vyzvali jsme našeho kamaráda šprýmaře, aby neblbnul a sešel dolů a ještě jsme si polohlasem říkali, kdo to je? Kroky se zastavily, když jsme mluvili a když jsme se odmlčeli, čekaje na reakci volaného kamaráda, neznámý nad námi se opět rozešel. Sem a tam, bylo slyšet, sem a tam, prohýbal se strop. Zkusili jsme to znovu a celá situace se opakovala. Pokud jsme nahoru volali, neznámý se zastavil, jako kdyby

naslouchal, co říkáme, ale místo aby odpověděl se pak znovu po místnosti rozešel. To nás trochu s Yohákem nakrklo i když jsme se už báli. Přemohli jsme své rozčilení a ozbrojili se potichu nožem a sekerou a po špičkách vyklouzli do předsíňky mezi kuchyní a lokálem. Odtud vedly nahoru dřevěné schody, které hrozně vrzaly, ale také odtud byly vidět dveře královského pokoje a díru na půdu, kterou jedině mohl neznámý utéci a kterou asi přišel do pokoje. Zaposlouchali jsme se do kroků, nadechli a rozsvítili baterku s kuželem světla přímo na dveře komnaty a pak vzali schody tryskem. V nastalém hluku nebylo slyšet, co kroky v královském pokoji dělají, ale když jsme vyrazili dveře do místnosti bylo vidět... že v ní nikdo není! Pokoj byl prázdný! Zkontrolovali jsme mříže v okně i strop, ale kudy neznámý chodec utekl, bylo záhadou. Prolezli jsme místnost skoro po kolenou a prosvítili baterkou kdejaký kout, což bylo snadné, protože v pokoji nebyl ani kus nábytku, prostě nic jen holé stěny a ty mříže v okně. Nikde nikdo a ani stopa po tom, jak neznámý utekl.

Vrátili jsme se dolů a zamkli v kuchyni. Tohle na nás bylo trochu moc a Yohákova přítelkyně byla dost vyděšená. My kluci jsme to obratně maskovali, ale najednou se neznámý chodec rozešel znova... To nás vyděsilo všechny tři a přestali jsme maskovat naše rozpoložení. Už nevím kdo, ale jeden z nás otevřel dveře do chodby a se staženým hrdlem vykřikl - ...jsi li dobrý, neblbni a pojď sem k nám na čaj! Jsi li zlý, tak běž do... Kroky se při zvolání zastavily, pak se ozval jakoby povzdech a už jsme žádné kroky tu noc neslyšeli i když jsme nespali až do rána. Tu noc i každou příští se neznámé kroky už nikdy nevrátily.

Hospodu jsme nakonec nekoupili, protože 21. srpna přišly okupační armády našich „taky přátel“ a celá parta se rozpadla. Jeffers je v Německu, já a Yohák v Austrálii a zbytek party... kdo ví kde, jeden šel prý až do Kanady... Jen se šerifem Pepou jsem se po létech sešel a chtěl vědět, jak to vypadá v Třebotově. To bys nepoznal... řekl tento veliký politik, který šerifa dělá už 40 let a doposud ho nikdo z pozice nedostal... koupil to asi nějakej komunistickej hajzl a hospodu zbořil. Jo, zbořil... opakoval po mém udiveném pohledu ...jen komunista mohl uplatit památkáře a postavit tam tak hroznou vilu, že bys blil. Ten nikdy kroky krále Karla IV neuslyší! Buď rád, žes je slyšel ty. Chceš se tam podívat?...

Nechtěl jsem. Já komunistický parchanty, kteří si mohou koupit hospodu Karla IV a pak ji zbořit, také nemám rád. Jestli to byly kroky Karla IV, našeho Otce Vlasti, je samozřejmě otázka, ale jestliže ano, pak to bylo největší setkání mého života a že jsem pár velkejch lidí potkal. Jednou jsem si dokonce potřásl rukou s ministerským předsedou Austrálie, ale to bylo proti duchu našeho panovníka nic. Škoda, že jsme tenkrát srkali v té kuchyni grog a ne nějakou kvalitní flašku francouzského vína. Vin de Bourgogne, mon Roi... mělo znít naše zvolání. Jsem přesvědčen, že tomu by Otec Vlasti neodolal... a záhada by byla rozřešena! V každém případě to bylo asi největší setkání mého života...

Stanislav Moc

Diamond Plating Co. Pty. Ltd.

Manufacturers of Precision Industrial Diamond Tools.

14 Shearson Crescent
MENTONE VIC 3194
Phone: 9584 5566
Fax: 9583 9339

VÁŽENÍ ČTENÁŘI —
Laskavě odstřihněte a pošlete (napište) na adresu redakce
ČECHOAUSTRALAN
P. O. Box 1008, Hawksburn 3142
Roční předplatné:- $40
Příspěvek/Dotace:-
Inzerce:-
Šeky na účet ČECHOAUSTRALAN
Email adresa:-

Změna adresy:-

www.cechoaustralan.com

ČECHOAUSTRALAN

SLAVNOSTNÍ KŘEST NOVÉHO NEZÁVISLÉHO CELOAUSTRALSKÉHO KRAJANSKÉHO ČASOPISU ČECHOAUSTRALAN SE USKUTEČNIL 17. KVĚTNA V GALERII DOMOV V MELBOURNE

Příjemné sobotní odpoledne v krásných prostorách Galerie zahájila hudba. Oblíbené klasické skladby přednesly violoncellistka Ivana Snaidr a klavíristka Marta Mayka.

Hosté si prohlédli výstavu uměleckých fotografií Evy Jančík a Tary Semenov s náměty z České republiky a Austrálie.

Po úvodním slovu šéfredaktorky Barbary Semenov promluvili dr. Miloš Ondrášek a Ivan Kolařík OAM, kteří v závěru svého vystoupení společně pokřtili novorozeného Čechoaustralana.

Redakční tým děkuje všem zúčastněným a všem laskavým předplatitelům listu za jejich podporu a přeje hodně hezkých chvil strávených s novým krajanským časopisem.

Redakce ČECHOAUSTRALAN - Barbara Semenov, Grafická úprava - Blanka Arnold
P.O. Box 1008, Hawksburn 3142
email adresa—bsemenov@cechoaustralan.com

ČECHOAUSTRALAN © —NOVÝ NEZÁVISLÝ CELOAUSTRALSKÝ KRAJANSKÝ LIST

If undelivered return to:
P. O. Box 1008
Hawksburn 3142
AUSTRALIA

Print Post Approved

POSTAGE PAID AUSTRALIA